

Om du inte kan höra mig är du inte nära nog

Eva-Leena Skarin, Kramfors konsthall, till 17 nov.

Kramfors konsthall badar i starka färger, rött, orange, gult. Bilder som vill ta plats, få ut ett budskap och signalerar om uppmärksamhet. På det sätt graffiti och vidareutvecklingen av den, street art, gör.

I Eva-Leena Skarins utställning finns en genomgående graffitikänsla. Inte som den vi ser utomhus, det här är en sofistikerad variant men som inte mist sin udd och mening, inte för den skull avväpnats. Här är laddat, men som titeln på utställningen säger: "Om du inte kan höra mig är du inte nära nog". En lågmäld uppkäftighet finns i verken. Längs ena långa sidan av konsthallen är en blodröd linje sprejad på väggen. En oläsbar text som leder bort till en liten röd hylla vid andra änden av väggen. På hyllan står en figur i högklackat med sitt ena knä i golvet, kanske på väg ned på båda knäna eller på väg att resa sig. Armarna hålls som skydd eller kanske slår de ifrån sig någonting. Titeln är "Fuck you".

I merparten av de målningar som visas ingår varje figur i ett sammanhang i sin värld. Alla med ett djurhuvud och med en kropp som antingen smälter in i omgivningen eller lämnats som tomma skisser. Här är huvudet, kontakten mellan individerna, det som känns viktig.

I de glasboxar där figurerna målats helt i en färg, också de med djurhuvuden, smälter de mer eller mindre också in i omgivningen/underlaget som fått samma färg, men här är figurerna tagna ur sina världar och satta i helt andra sammanhang. Titlarna på verken är till exempel "Alla dagar", "En dag", "Ännu en dag", "En dag till". På avstånd liknar boxarna fönster i ett hyreshus där vardagslivet pågår. På nära håll blir varje fönsterruta ett magiskt hål att kika in i och se världar som inte finns, egentligen, och ändå. Det beror på vem som tittar in. Kanske är det för att figurerna fått djurhuvuden, avpersonifierats eller har en enhetlig färg med omgivningen som gör det ganska lätt att som betraktare identifiera sig med figurerna. Hur skulle vi formas, vad skulle vi bli i olika miljöer, om vi alla var lika utanpå hur blev det då. Hur skulle jag vara om jag bott där, åkt dit eller dit, träffat den och den...

Rött, orange, gult och omslutande, men inte enbart. Rött är ju också en färg för varning. Röda och svarta fläckar sprejade här och där hjälper till, får misstänksamheten att vakna. Svarta moln vid horisonten. Det oroar i det varma, gnager obehag bland gemenskapen. Inget är statistiskt, inget är förutsägbart.

Här finns en djupare eftertanke över vår existens. Det handlar om varför vi är den vi är, blev den vi blivit, om individers möten som ändrar perspektiven.

I den bok som Eva-Leena Skarin gjort till utställningen känns texten där som en filosofisk graffiti. Den slingrar sig över sidorna, går genom händelser som under livets gång formar oss. Det börjar med en svart sprejad plump. Kanske vill hon sätta punkt innan det börjat, för att därmed göra fritt fram för allt kommande att berätta.

Text och foto: Ann-Kristin Källström
Volym 2014-10-23